# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **N. D. M.**, zastoupen Mgr. Evou Macourkovou, advokátkou se sídlem Kostelní 7/13, Beroun, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2016, č. j. OAM-301/ZA-ZA11-HA10-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2017, č. j. 46 Az 20/2016 - 18,

**takto:**

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

## Odůvodnění:

[1] Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 9. 2017, č. j. 46 Az 20/2016 - 18, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2016, č. j. OAM-301/ZA-ZA11-HA10-2016. Tímto rozhodnutím žalovaný neudělil stěžovateli mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Proti rozsudku podal žalobce (stěžovatel) v zákonné lhůtě kasační stížnost

[3] Kasační stížnost je přípustná. Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou.

[4] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2)

kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[5] S ohledem na obsah spisu a z něj vyplývající skutková zjištění Nejvyšší správní soud neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení.

[6] Stěžovatel argumentuje osobními a rodinnými poměry, konkrétně vztahem se svou družkou. Nejvyšší správní soud poukazuje, že v žalobě vyjádřil stěžovatel přesvědčení o svém nároku na doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny, neboť jeho družka je jedinou osobou, k níž má vztah jako k manželce, a odloučení by těžce nesl. Proto se v kasační stížnosti učiněnou argumentací ohledně vztahu s družkou i nyní Nejvyšší správní soud zabývá v kontextu doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu. Dle tvrzení stěžovatele pobývá jeho družka v ČR na základě oprávnění k trvalému pobytu. Požadovaná doplňková ochrana však může být přiznána pouze *„rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele“* (14b odst. 1 zákona o azylu). V situaci stěžovatele tak nebyla naplněna již první podmínka, tj. že jeho rodinný příslušník požívá doplňkové ochrany. V obdobné situaci Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 2. 2014, č. j. 2 Azs 16/2013 – 18, vyslovil, že *„rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny rozumí: a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.“* Stěžovatel však dle svého vyjádření s družkou, která nadto ani nepožívá doplňkové ochrany, manželství neuzavřel. Nebylo proto třeba zkoumat, zda jsou přítomny okolnosti hodné zvláštního zřetele.

[7] Pokud jde o námitku obtížně dostupné zdravotní péče ve Vietnamu pro stěžovatele, krajský soud ji rozebral na str. 5 napadeného rozsudku. Ve shodě s žalovaným konstatoval, že po návratu do vlasti bude mít stěžovatel možnost pokračovat v léčbě svého onemocnění. Krajský soud zároveň zhodnotil podklady, ze kterých žalovaný vycházel. Nejvyšší správní soud shrnuje, že se krajský soud i žalovaný námitkou stěžovatele zabývali řádně, dostatečně a ve vztahu ke konkrétní situaci stěžovatele.

[8] Pro výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto není důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu práva. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. ledna 2018

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu